

[Aksel Larsen.]

ikke førte een samtale som udenrigsminister, uden at rette vedkommende i andet land blev orienteret om, hvad han sagde.

Som sagt, jeg kan ikke gøre andet end henstille til udvalget, at det interesserer sig for disse spørgsmål, og så naturligvis henstille til udvalgets jurister, at de tager deres jura frem og ser efter, hvorledes de kan bringe disse telefonaflytninger og justitsministerens lovforslag i overensstemmelse med almindelig retsopfattelse i dette land og med, hvad der står i grundloven. Endelig henstiller jeg til de af udvalgets medlemmer, som ikke er jurister, at de mobiliserer deres almindelige sunde menneskefornuft, for den er der i høj grad brug for, også når man har med jurister og politifolk at gøre, og ser på, om der ikke bør sættes en bremse på den alt for vidtstrakte myndighed, man vil give politi og efterretningsvæsen o. s. v. til at foretage telefonaflytning såvel i henhold til den hidtil gældende praksis som i henhold til reglerne i det lovforslag, vi her behandler.

J. M. Pedersen: Det foreliggende lovforslag er af meget stor rækkevidde, og sagen skal efter min mening behandles meget varsomt; vi skulle nødig have foretaget for mange og for store indgreb i de personlige rettigheder, vi har. Telefonaflytning er en sag, som vedrører tre parter. Det drejer sig ikke alene om politiet, som aflytter, og den, hvis telefon bliver aflyttet, men der skal også tages hensyn til hele samfundets ve og vel. Man kan imidlertid se med nogen sympati på, at der er adgang til aflytning af telefonen, idet dette ved visse forbrydelser kan være af betydning for en hurtig opklaring. Vi ved alle, at hvis ikke politiet hurtigt opklarer en forbrydelse og derved forhindrer, at endnu en forbrydelse bliver begået, klager offentligheden over, at det går for langsomt. Samtidig kræver offentligheden imidlertid, at man ikke krænker frihedsrettighederne, og derfor er det en meget vanskelig sag at tage stilling til.

Efter at jeg nu har hørt de foregående taleres indlæg, vil jeg gerne vente med at tage endelig stilling til lovforslaget, til det har været genstand for en udvalgsbehandling. Jeg er ikke tilhænger af at gribe ind i de frihedsrettigheder, vi nu har, og hvis

telefonaflytning kan indskrænkes til kun at ske ved opklaring af forbrydelser, og hvor det er absolut nødvendigt, vil mit parti se med velvilje på lovforslaget, men om vi kan få sikkerhed herfor, er et andet spørgsmål. Det skulle nødig gå sådan, at der blev foretaget aflytninger i den udstrækning, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på; hvis det er tilfældet, må der råbes vagt i gevær i tide, og så vil mit parti ikke være med til at give politiet til-ladelse hertil.

Mit parti har ikke mulighed for at blive repræsenteret i det udvalg, der bliver ned-sat, men efter hvad der er fremkommet, håber jeg og regner jeg med, at lovforslaget vil undergå en ændring, inden det kommer til anden behandling, og jeg vil indtil da forbeholde mig min og mit partis stilling til lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg havde ikke ventet, at man fra nogen side skulle gå med stor begejstring til behandling af et lovforslag, der indeholder bestem-melser om en foranstaltning som telefon-aflytning. Jeg tror imidlertid, at vi må indrette os på at virke under nødvendighedens lov. I grundlovens § 72 findes der en bestemelse, der efter sin ordlyd tillader ubegrænset telefonaflytning efter retskendelse, og som samtidig indeholder bestemmelse om telefonaflytning uden retskendelse, når en lov hjemler en særegen undtagelse. Man må betragte telefonaflytning under den synsvinkel, at den er et nyttigt og i mange tilfælde et nødvendigt efterforskningsmid-del, og det ubehag, man føler ved telefon-aflytning, kan efter mit skøn ikke føre til, at man ikke, når det er nødvendigt, gør brug af dette middel.

Jeg takker det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen for tilslutningen til lovforslaget og tilbudet om at behandle det i et udvalg. Jeg har til forelæggelse for udvalget tilveje-bragt de regler, der gælder for telefon-aflytning i Norge og Sverige, regler, som på enkelte punkter er videregående end de danske, på andre punkter måske mere begrænsede.

Jeg er naturligvis taknemlig for, at det ærede medlem hr. Vagn Bro tilsagde fordomsfri behandling. Jeg forstår, at det ærede medlem ikke kunne give nogen ube-